

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 31 marca 1994 r.

w sprawie ratyfikacji przez Rzeczpospolitą Polską Europejskiej konwencji o ekstradycji, sporządzonej w Paryżu dnia 13 grudnia 1957 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 29 ustęp 1 Europejskiej konwencji o ekstradycji, sporządzonej w Paryżu dnia 13 grudnia 1957 r., został złożony dnia 15 czerwca 1993 r. Sekretarzowi Generalnemu

Rady Europy jako depozytariuszowi powyższej konwencji dokument ratyfikacyjny Rzeczypospolitej Polskiej do wspomnianej konwencji.

Zgodnie z artykułem 29 ustęp 3 konwencji weszła ona w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej dnia 13 września 1993 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, co następuje:

1. Zgodnie z artykułem 29 ustęp 2 wymienionej konwencji weszła ona w życie w dniu 18 kwietnia 1960 r.

Następujące państwa stały się jej stronami, składając dokumenty ratyfikacyjne lub przystąpienia w niżej podanych datach:

Austria	21 maja 1969 r.
Cypr	22 stycznia 1971 r.
Czechosłowacja	15 kwietnia 1992 r.
Dania	13 września 1962 r.
Finlandia	12 maja 1971 r.
Francja	10 lutego 1986 r.
Grecja	29 maja 1961 r.
Hiszpania	7 maja 1982 r.
Holandia	14 lutego 1969 r.
Irlandia	2 maja 1966 r.
Islandia	20 czerwca 1984 r.
Liechtenstein	28 października 1969 r.
Luksemburg	18 listopada 1976 r.
Norwegia	19 stycznia 1960 r.
Portugalia	25 stycznia 1990 r.
Republika Federalna Niemiec	2 października 1976 r.
Szwajcaria	20 grudnia 1966 r.
Szwecja	22 stycznia 1959 r.
Turcja	7 stycznia 1960 r.
Włochy	6 sierpnia 1963 r.
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii	13 lutego 1991 r.
Izrael	27 września 1967 r.

2. Następujące państwa złożyły podane niżej oświadczenia i zastrzeżenia podczas składania dokumentów ratyfikacyjnych lub przystąpienia oraz w terminach późniejszych:

AUSTRIA

Oświadczenia:

do artykułu 2 ustęp 2

Austria będzie również wydawała przestępców w warunkach, o których mowa w artykule 2 ustęp 2.

do artykułu 6 ustęp 1 punkt c

Austria będzie uważać moment przekazania osoby, której wydania się żąda, za decydujący dla określenia obywatelstwa.

do artykułów 7 i 8

Austria wyrazi zgodę wyłącznie na wydanie osoby w związku z przestępstwem, która zgodnie z prawem austriackim podlega austriackiej jurysdykcji, w takim zakresie, w jakim ta osoba zostanie wydana za inne przestępstwo, gdy skazanie tej osoby przez władze sądowe Państwa wzywającego za wszystkie przestępstwa leży w interesie ustalenia prawdy bądź jest pożyteczne z uwagi na wymierzenie kary i wykonanie wyroku.

do artykułu 9

Austria wyrazi zgodę na wydanie, jeżeli osoba, której wydania się żąda, została zwolniona jedynie z braku jurysdykcji austriackiej albo jeżeli tylko z tego powodu nie zostało wszczęte postępowanie karne przeciwko tej osobie lub wszczęte postępowanie karne zostało umorzone.

do artykułu 16 ustęp 2

W wypadku wniosku o tymczasowe aresztowanie Austria będzie również wymagać krótkiego przytoczenia faktów zarzucanych osobie, której wydania się żąda.

do artykułu 21 ustęp 2

Austria w żadnym wypadku nie wyrazi zgody na tranzyt obywateli austriackich.

do artykułu 21 ustęp 5

Zgoda na tranzyt związany z przestępstwami zagrożonymi według prawa Strony wzywającej karą śmierci lub karą, która jest nie do pogodzenia z wymogami ludzkości i godności ludzkiej, będzie udzielana na warunkach regulujących wydanie w związku z takimi przestępstwami.

Zastrzeżenia:

do artykułu 1

Austria odmówi wydania, jeżeli osoba, której wydania się żąda, ma zostać postawiona przed sądem szczególnym lub jeżeli wydanie miałooby doprowadzić do wykonania wyroku lub środka zabezpieczającego orzeczonego przez taki sąd.

do artykułu 5

Austria ponadto wyrazi zgodę na wydanie, w związku z przestępstwami stanowiącymi wyłącznie naruszenie przepisów dotyczących monopolu lub eksportu, importu, tranzytu i racjonowania towarów, jedynie na warunkach, o których mowa w artykule 5.

do artykułu 11

Austria odmówi wydania wnioskowanego w celu wykonania kary śmierci. Zgoda na wydanie osoby w związku z przestępstwem zagrożonym karą śmierci przez prawo Strony wzywającej zostanie wydana jedynie wtedy, gdy Państwo wzywające przyjmie warunek, że kara śmierci nie zostanie orzeczona. Austria będzie stosowała takie same zasady w wypadku wyroków, których nie można pogodzić z wymogami ludzkości i godności ludzkiej.

CYPR

Oświadczenia:

do artykułu 1

Rząd Republiki Cypru oświadcza, że zgodnie z artykułem 11, 2, f Konstytucji Republiki nie może nastąpić wydanie obywateli Republiki. Wobec powyższego postanowienia tego artykułu w zakresie dotyczącym Republiki Cypru powinny zostać ograniczone do wydania cudzoziemców.

do artykułu 6

Rząd Republiki Cypru oświadcza, że tak długo, jak Konstytucja nie pozwala na wydanie obywateli Republiki Cypru (patrz oświadczenie do artykułu 1), określenie „oby-

watele" w rozumieniu konwencji, w zakresie dotyczącym Republiki Cypru, powinno oznaczać obywateli Republiki Cypru lub osoby, które na podstawie obowiązujących postanowień dotyczących obywatelstwa Republiki byłyby uprawnione do stania się obywatelami Republiki.

Ponadto, według postanowień Kodeksu karnego Cypru, obywatele Republiki mogą być ścigani na Cyprze za przestępstwa popełnione w obcym kraju, zagrożone karą śmierci lub karą pozbawienia wolności o wymiarze większym niż dwa lata, jeżeli czyn lub zaniechanie stanowiące przestępstwo są również karalne przez prawo kraju, w którym zostało popełnione.

do artykułu 11

Według Kodeksu karnego Cypru, w wypadku obywateli Republiki, którzy popełnili przestępstwo w obcym kraju, zagrożone karą śmierci według prawa Cypru, ale nie zagrożone taką karą według prawa tego obcego kraju, kara śmierci nie jest orzekana w Republice, lecz taki obywatel podlega wszelkiej innej karze, aż do kary dożywotniego pozbawienia wolności.

do artykułu 21 ustęp 2

W odniesieniu do obywateli Republiki składa się takie samo oświadczenie co do artykułów 1 i 6.

CZECHOSŁOWACJA

Zastrzeżenie:

Zgodnie z warunkami zawartymi w artykule 21 ustęp 5, zgoda na tranzyt osoby w znaczeniu artykułu 21 będzie wyrażona wyłącznie na warunkach przewidzianych dla wydania.

DANIA

Zastrzeżenia:

do artykułu 1

Zgoda na wydanie może zostać udzielona pod warunkiem, że osoba, której zarzuca się przestępstwo, nie zostanie poddana postępowaniu przed sądem szczególnym. Wydania można odmówić, jeżeli jego celem jest wykonanie kary orzeczonej przez taki sąd.

Wydania można również odmówić, jeżeli może ono narazić osobę, której wydania się żąda, na szczególnie poważne konsekwencje z uwagi na jej wiek, stan zdrowia lub inne okoliczności o charakterze osobistym.

do artykułu 1 i artykułu 9

Wydania można odmówić, jeżeli właściwe organy Państwa trzeciego na podstawie prawomocnego orzeczenia uniewinniły lub skazały osobę, o której mowa, za przestępstwo stanowiące podstawę wniosku o wydanie bądź jeżeli właściwe organy Państwa trzeciego postanowiły nie wszczynać postępowania lub je umorzyć w związku z tym samym przestępstwem.

do artykułu 2 ustęp 1

Obowiązek wydania będzie ograniczony do przestępstw, które według duńskiego kodeksu karnego są zagrożone karą surowszą niż rok pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym.

do artykułu 3 ustęp 3

Decyzja co do tego, czy w danym przypadku zamach lub próba zamachu na życie szefa Państwa lub członka jego rodziny miałyby zostać uznane za przestępstwa polityczne, zostanie podjęta po rozpatrzeniu faktów związanych ze sprawą.

do artykułu 4

Zgoda na wydanie w związku z przestępstwem wojskowym, będącym również przestępstwem pospolitym, może zostać udzielona jedynie pod warunkiem, że wydana osoba nie zostanie skazana na podstawie prawa wojskowego.

do artykułu 12

W wypadku gdy będzie to wskazane przez szczególne okoliczności, organy duńskie mogą zażądać od Państwa wzywającego, aby dostarczyło ono dowód stwierdzający dostateczne przypuszczenie winy osoby, której wydania się żąda. Jeżeli taki dowód zostanie uznany za niedostateczny, można odmówić wydania.

Oświadczenia:

do artykułu 6

Określenie „obywatel” oznacza w Danii obywatela Danii, Finlandii, Islandii, Norwegii lub Szwecji bądź osobę mającą stałe miejsce zamieszkania w jednym z tych Państw.

do artykułu 28 ustęp 3

Konwencja nie będzie stosowana w stosunkach Danii z Norwegią i Szwecją, ponieważ wydanie pomiędzy Państwami skandynawskimi jest uregulowane przez jednolite ustawodawstwo.

FINLANDIA

Oświadczenia:

do artykułu 6

W rozumieniu niniejszej konwencji określenie „obywatele” oznacza obywateli Finlandii, Danii, Islandii, Norwegii i Szwecji, a także cudzoziemców mających stałe miejsce zamieszkania w tych Państwach.

do artykułu 28 ustęp 3

Niniejsza konwencja nie będzie stosowana do wydania w związku z przestępstwami między Finlandią, Danią, Islandią, Norwegią i Szwecją, ponieważ wydanie pomiędzy tymi Państwami jest uregulowane przez jednolite ustawodawstwo.

Zastrzeżenia:

do artykułu 1

Finlandia zastrzega sobie prawo, udzielając zgody na wydanie, do postawienia warunku, że wydana osoba nie będzie postawiona za przedmiotowe przestępstwo przed sądem, który został jedynie tymczasowo bądź w wyjątkowych okolicznościach upoważniony do zajmowania się takimi przestępstwami. Można odmówić wydania, o które wnioskowano, w celu wykonania kary orzeczonej przez taki sąd szczególny. Finlandia zastrzega sobie również prawo do

odmowy wydania, jeżeli wydanie, z uwagi na wiek, stan zdrowia lub inny warunek dotyczący osoby, o której mowa, bądź z uwagi na szczególne warunki, byłoby niewłaściwe ze względów humanitarnych.

do artykułu 2 ustęp 1

Obowiązek wydania, o którym mowa w artykule 2 ustęp 1, zostanie ograniczony do przestępstw, które według prawa fińskiego są zagrożone karą surowszą niż jeden rok pozbawienia wolności. Osoba skazana w obcym Państwie za takie przestępstwo może zostać wydana jedynie wtedy, gdy okres nie odbytej jeszcze kary pozbawienia wolności wynosi co najmniej cztery miesiące.

do artykułu 3 ustęp 3

Finlandia zastrzega sobie prawo do traktowania przestępstwa, o którym mowa w artykule 3 ustęp 3, jako przestępstwa politycznego, jeżeli takie przestępstwo zostało popełnione w otwartej walce.

do artykułu 4

Jeżeli przestępstwo wojskowe stanowi również przestępstwo, co do którego wydanie byłoby poza tym dopuszczalne, Finlandia zastrzega sobie prawo do postawienia warunku, że wydana osoba nie zostanie ukarana na podstawie postanowienia odnoszącego się do przestępstw wojskowych.

do artykułu 18

Jeżeli osoba znajdująca się w areszcie, na której wydanie wyrażono zgodę, nie została odebrana przez Państwo wzywające w oznaczonym terminie, Finlandia zastrzega sobie prawo do natychmiastowego zwolnienia takiej osoby.

FRANCJA

Zastrzeżenia i oświadczenia:

do artykułu 1

Zgoda na wydanie nie będzie udzielona, jeżeli poszukiwana osoba byłaby sądzona w Państwie wzywającym przez trybunał, który nie zapewnia podstawowych gwarancji procesowych i ochrony praw do obrony, albo przez trybunał powołany dla rozpatrzenia sprawy tej konkretnej osoby bądź jeżeli wydanie jest wnioskowane w celu wykonania kary lub środka zabezpieczającego orzeczonego przez taki trybunał. Wydania można odmówić, jeżeli może ono mieć wyjątkowo poważne konsekwencje dla poszukiwanej osoby, zwłaszcza z uwagi na jej wiek lub stan zdrowia.

do artykułu 2 ustęp 1

Jeżeli chodzi o osoby ścigane, zgoda na wydanie zostanie udzielona jedynie w związku z przestępstwami, które według prawa francuskiego oraz prawa Państwa wzywającego są zagrożone karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym, mającym górną granicę co najmniej dwóch lat.

W odniesieniu do kar surowszych niż pozbawienie wolności lub środki zabezpieczające wydania można odmówić, jeżeli kary te lub środki zabezpieczające nie są przewidziane w zestawie kar stosowanych we Francji.

do artykułu 3 ustęp 3

Francja zastrzega sobie prawo do oceny, w świetle konkretnych okoliczności danej sprawy, czy pozbawienie życia lub usiłowanie pozbawienia życia szefa Państwa albo członka jego rodziny ma być uznane lub nie za przestępstwo polityczne.

do artykułu 5

Francja oświadcza, że w związku z przestępstwami podatkowymi, celnymi i dewizowymi zgoda na wydanie Państwu wzywającemu zostanie udzielona, jeżeli tak zostanie postanowione w drodze prostej wymiany listów w każdej kategorii spraw.

do artykułu 6

Odmawia się wydania, jeżeli poszukiwana osoba posiadała obywatelstwo francuskie w czasie popełnienia zarzucanego przestępstwa.

do artykułu 14 ustęp 3

Francja będzie stawiała wymóg, aby wszelka nowa kwalifikacja prawna przestępstwa odnosiła się do tych samych faktów, na podstawie których wyrażono zgodę na wydanie, i aby nowa kwalifikacja nie stwarzała domniemania wymierzenia kary, w związku z którą wydanie mogłoby spotkać się z odmową.

do artykułu 16 ustęp 2

W wypadku wniosku o tymczasowe aresztowanie Francja będzie żądała krótkiego memorandum co do faktów zarzucanych poszukiwanej osobie.

do artykułu 21

Francja zastrzega sobie prawo do odmowy wyrażenia zgody na tranzyt, chyba że na tych samych warunkach, na których zgadza się na wydanie.

do artykułu 23

Francja oświadcza, że będzie wymagała tłumaczenia wniosków o wydanie i załączonych dokumentów na jeden z języków urzędowych Rady Europy oraz że wybiera język francuski.

do artykułu 27 ustępy 1 i 2

Rząd Republiki Francuskiej oświadcza, że w odniesieniu do Francji konwencję stosuje się do europejskich i zamorskich departamentów Republiki.

GRECJA

Zastrzeżenia:

do artykułu 6

Postanowienia artykułu 6 będą stosowane z zastrzeżeniem stosowania artykułu 438(a) greckiego Kodeksu postępowania karnego, który zakazuje wydania obywateli Stroy wzywanej.

Artykuł 438 greckiego Kodeksu postępowania karnego będzie miał również zastosowanie wobec ustępu 1 (c). Według tego artykułu data popełnienia przestępstwa w żadnym

wypadku nie będzie brana pod uwagę przy ustalaniu obywatelstwa poszukiwanej osoby.

do artykułu 7

Ustęp 1 będzie stosowany z zastrzeżeniem postanowień artykułu 438(b) greckiego Kodeksu postępowania karnego.

do artykułu 11

Artykuł 437(I) greckiego Kodeksu postępowania karnego będzie w dalszym ciągu stosowany zamiast artykułu 11 konwencji. Według tego postanowienia wydanie obcego obywatela w związku z przestępstwem zagrożonym karą śmierci w myśl prawa Strony wzywającej będzie dozwolone tylko w wypadku, gdy greckie prawo karne przewiduje taką samą karę za dane przestępstwo.

do artykułu 18

Ostatnie zdanie artykułu 18 ustęp (4) konwencji zostaje przyjęte przy dodaniu następującej klauzuli z artykułu 454 greckiego Kodeksu postępowania karnego: „pód warunkiem, że nowy wniosek opiera się na tych samych faktach”.

do artykułu 19

Artykuł ten zostaje przyjęty z zastrzeżeniem postanowień artykułu 441 greckiego Kodeksu postępowania karnego.

HISZPANIA

Zastrzeżenia:

do artykułu 1

Osoba, której wydania się żąda, nie może zostać postawiona przed sądem szczególnym na terytorium Państwa wzywającego. Zgoda na wydanie w tym celu bądź w celu wykonania kary lub zastosowania środka zabezpieczającego orzeczonego przez tego rodzaju sądy nie zostanie udzielona.

do artykułu 10

Hiszpania odmówi wydania, jeżeli karalność uległa przedawnieniu z jakiegokolwiek przyczyny przewidzianej w ustawodawstwie Strony wzywającej lub Strony wezwanej.

do artykułu 21 ustęp 5

Hiszpania zezwoli na tranzyt jedynie na warunkach określonych w niniejszej konwencji dla wydania.

do artykułu 23

Hiszpania będzie wymagała od Strony wzywającej dostarczenia wniosku o wydanie i załączonych dokumentów w tłumaczeniu na język hiszpański, francuski lub angielski.

Oświadczenia:

do artykułu 2 ustęp 7

Hiszpania będzie stosowała zasadę wzajemności w odniesieniu do przestępstw wyłączonych z zakresu stosowania niniejszej konwencji na mocy jej artykułu 2.

do artykułu 3

W celu wydania, oprócz przestępstw wymienionych w artykule 3 ustęp 3 konwencji, akty terroryzmu nie będą uznawane za przestępstwa polityczne.

do artykułu 6 ustęp 1(b)

Dla celów niniejszej konwencji Hiszpania uzna za obywateli osoby, którym przysługuje ten status na mocy postanowień tytułu I księgi I hiszpańskiego Kodeksu cywilnego.

do artykułu 9

Uważa się, że prawomocne orzeczenie zapadło wobec danej osoby, jeżeli orzeczenie sądowe, o którym mowa, nie podlega już zwykłej apelacji albo jeżeli wszelkie środki odwoławcze zostały wyczerpane lub orzeczenie zostało przyjęte albo z uwagi na jego szczególny charakter.

do artykułu 11

Jeżeli przestępstwo, w związku z którym złożono wniosek o wydanie, jest zagrożone karą śmierci według prawa Strony wzywającej, Hiszpania odmówi wydania, chyba że Strona wzywająca udzieli gwarancji uznanych przez Stronę wezwaną za wystarczające, że kara śmierci nie zostanie orzeczona, a jeśli zostanie orzeczona — nie zostanie wykonana.

HOLANDIA

Oświadczenie:

Mając na uwadze równość istniejącą w prawie publicznym pomiędzy Holandią, Surinamem i Antylami Holenderskimi, określenie „terytorium metropolii” użyte w artykule 27 ustęp 1 niniejszej konwencji utraciło swoje pierwotne znaczenie w odniesieniu do Królestwa Holandii i w konsekwencji będzie rozumiane jako oznaczające, w zakresie dotyczącym Królestwa, „terytorium europejskie”.

Europejska konwencja o ekstradycji, której Królestwo Holandii jest Stroną i która ma zastosowanie wobec Antyli Holenderskich, będzie, od dnia 1 stycznia 1986 r. w zakresie dotyczącym Królestwa Holandii, mieć zastosowanie wobec Antyli Holenderskich i Aruby.

Zastrzeżenia:

do artykułu 1

Rząd Holandii zastrzega sobie prawo do odmowy wydania wnioskowanego w celu wykonania zaocznego orzeczenia, od którego nie przysługuje środek odwoławczy, jeżeli to wydanie mogłoby wyrzucić taki skutek, że osoba, której wydania się żąda, zostałaby poddana karze bez umożliwienia jej skorzystania z praw do obrony przewidzianych w artykule 6 ustęp 3c Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Rząd Holandii zastrzega sobie prawo do odmowy wydania z przyczyn humanitarnych, gdyby mogło to spowodować szczególne trudności dla osoby, której wydania się żąda, na przykład z uwagi na jej młodość lub zaawansowany wiek albo stan zdrowia.

do artykułu 7

Rząd Holandii zastrzega sobie prawo do odmowy wydania, gdy zgodnie z artykułem 7 ustęp 2 Państwo wzywające byłoby upoważnione do odmowy wydania w podobnych wypadkach.

do artykułu 9

Rząd Holandii odmówi wydania, jeżeli będzie przekonany, że zapadł prawomocny wyrok dotyczący przestępstwa, z powodu którego wnioskowane jest wydanie osoby, wydany przez właściwe organy Państwa trzeciego, a w wypadku skazania za to przestępstwo — gdy skazana osoba odbywa karę albo już ją odbyła lub została zwolniona z jej odbywania.

do artykułu 28

Z uwagi na szczególne powiązania pomiędzy państwami Beneluksu, Rząd Holandii nie przyjmuje artykułu 28 ustępy 1 i 2 w odniesieniu do swoich stosunków z Belgią i Wielkim Księstwem Luksemburga.

Rząd Holandii zastrzega sobie prawo do odstąpienia od tych postanowień w swoich stosunkach z innymi Państwami członkowskimi Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej.

Oświadczenia:

do artykułów 6 i 21

Rząd Królestwa Holandii nie zezwoli na tranzyt obywateli Holandii ani na ich wydanie w celu wykonania kar lub innych środków.

Jednakże obywatele Holandii mogą być wydani w celu ich ścigania, gdy Państwo wzywające udzieli gwarancji, że osoba, której wydania się żąda, może być odesłana do Holandii w celu odbycia kary, jeżeli po jej wydaniu zostanie nałożona na nią kara dozoru inna niż kara w zawieszeniu lub środek pozbawiający ją wolności.

W zakresie dotyczącym Królestwa Holandii dla celów konwencji przez obywateli rozumie się osoby posiadające obywatelstwo Holandii, jak również cudzoziemców zintegrowanych ze społecznością holenderską w stopniu pozwalającym na ich ściganie w Holandii za czyn, w związku z którym wnioskuje się wydanie.

do artykułu 19

Rząd Holandii odmówi tymczasowego wydania na podstawie artykułu 19 ustęp 2, z wyjątkiem osoby, która odbywa karę na jej terytorium, i jeżeli zaistnieje taka konieczność wskutek szczególnych okoliczności.

do artykułu 21 ustęp 5

Rząd Holandii zastrzega sobie prawo do odmowy wyrażenia zgody na tranzyt, chyba że na tych samych warunkach, jakie są przewidziane przy wydaniu.

IRLANDIA

Oświadczenia:

Mam zaszczyt oświadczyć zgodnie z artykułem 6 konwencji, że określenie „obywatel” zawarte w konwencji zostaje niniejszym zdefiniowane jako oznaczające obywateli Irlandii, w zakresie dotyczącym mojego Rządu.

Rząd Irlandii, zgodnie z artykułem 28 ustęp 3 Europejskiej konwencji o ekstradycji z 1957 r., niniejszym notyfikuje Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, iż stosunki Rządu Irlandii z Rządem Zjednoczonego Królestwa, dotyczą-

ce ekstradycji, będą w dalszym ciągu regulowane wyłącznie w oparciu o ustawy obowiązujące na ich odnośnych terytoriach, przewidujące wykonywanie na terytorium jednej Strony nakazów aresztowania wydanych na terytorium drugiej Strony.

Zastrzeżenie:

do artykułu 9

Władze irlandzkie odmówią wydania, jeżeli w Państwie trzecim zapadło prawomocne orzeczenie wobec poszukiwanej osoby w sprawie przestępstwa, w związku z którym żąda się wydania.

ISLANDIA

Zastrzeżenia:

do artykułu 1

Przy wyrażaniu zgody na wydanie Islandia zastrzega sobie prawo do postawienia warunku, że wydana osoba nie może być postawiona przed sądem doraźnym lub sądem upoważnionym w wyjątkowych okolicznościach do zajmowania się takimi przestępstwami, jak również prawo do odmowy wydania w celu wykonania kary orzeczonej przez taki sąd szczególny.

Można również odmówić wydania, jeżeli może ono narazić osobę, której wydania się żąda, na szczególnie poważne konsekwencje z uwagi na jej wiek, stan zdrowia lub inne okoliczności o charakterze osobistym.

do artykułu 2 ustęp 1

Islandia może jedynie wyrazić zgodę na wydanie w związku z przestępstwem lub przypuszczalnym przestępstwem, które według prawa islandzkiego jest zagrożone lub byłoby zagrożone karą pozbawienia wolności powyżej jednego roku.

do artykułu 3 ustęp 3

Islandia zastrzega sobie prawo, w świetle odpowiednich okoliczności, do uznania przestępstwa określonego w artykule 3 ustęp 3 za przestępstwo polityczne.

do artykułu 4

Zgoda na wydanie w związku z przestępstwem wojskowym stanowiącym zarazem przestępstwo pospolite może być wyrażona jedynie pod warunkiem, że wydana osoba nie zostanie skazana na podstawie prawa wojskowego.

do artykułu 12

Islandia zastrzega sobie prawo do wymagania od Strony wzywającej dostarczenia dowodów wskazujących, że osoba, której wydania się żąda, popełniła przestępstwo, w związku z którym wnioskowane jest wydanie. Można odmówić wydania, jeżeli dowody zostaną uznane za niewystarczające.

Oświadczenia:

do artykułu 6

W rozumieniu konwencji określenie „obywatel” oznacza obywatela Islandii oraz obywatela Danii, Finlandii, Nor-

wegii lub Szwecji albo osobę mającą stałe miejsce zamieszkania w Islandii bądź w innych wyżej wymienionych Państwach.

do artykułu 28 ustęp 3

Konwencja nie będzie stosowana w sprawach o wydanie do Danii, Finlandii, Norwegii lub Szwecji, ponieważ wydanie między Państwami nordyckimi jest uregulowane przez jednolite ustawodawstwo.

LIECHTENSTEIN

Oświadczenia i zastrzeżenia:

do artykułu 1

Księstwo Liechtensteinu wyraża co do zasady zgodę na wydanie jedynie pod warunkiem, że osoba, przeciwko której toczy się postępowanie za przestępstwo, będzie sądzona przez zwyczajne sądy państwa wzywającego. Dlatego zastrzega sobie prawo do wyrażania zgody na wydanie jedynie pod warunkiem, że Państwo wzywające złoży odpowiednie zapewnienia w tym względzie.

do artykułu 6 ustęp 1(a)

Rząd Księstwa Liechtensteinu oświadcza, że prawo Liechtensteinu nie zezwala na wydanie obywateli Liechtensteinu. W wypadku ich wjazdu na terytorium Księstwa, będą oni sądzeni przez władze Liechtensteinu według prawa karnego Liechtensteinu (ustęp 36 Kodeksu karnego) za przestępstwa popełnione za granicą, bez względu na ustawy Państwa, w którym popełnione zostało przestępstwo. Obywatelami w rozumieniu konwencji są osoby posiadające obywatelstwo Liechtensteinu.

do artykułu 11

Księstwo Liechtensteinu zastrzega sobie prawo do stosowania artykułu 11 w drodze analogii w wypadku, gdy Państwo wzywające nie daje władzom Liechtensteinu wystarczających zapewnień, że nie nałoży żadnej kary lub środka niezgodnego z prawem Liechtensteinu bądź naruszającego zasadę nietykalności osobistej w sposób nie do pogodzenia z prawem Liechtensteinu.

do artykułu 21

Księstwo Liechtensteinu zastrzega sobie prawo do odmowy tranzytu przez swoje terytorium, nawet jeżeli przestępstwo zarzucane oskarżonej osobie wchodzi w zakres artykułu 5 konwencji.

do artykułu 23

Księstwo Liechtensteinu wymaga, aby do wniosków i przekazywanych dokumentów, sporządzonych w języku innym niż język niemiecki, dołączone było tłumaczenie na ten język.

LUKSEMBURG

Zastrzeżenia:

do artykułu 1

Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga zastrzega sobie prawo do odmowy wydania wnioskowanego w celu wykonania zaocznego orzeczenia, od którego nie przysługuje

środek odwoławczy, jeżeli to wydanie mogłoby wyrzucić taki skutek, że osoba, której wydania się żąda, zostałaby poddana karze bez umożliwienia jej skorzystania z prawa do obrony przewidzianego w artykule 6 ust. 3c Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga zastrzega sobie prawo do odmowy wydania z przyczyn humanitarnych, gdy mogłoby to spowodować szczególne trudności dla osoby, której wydania się żąda, na przykład z uwagi na jej młodość lub zaawansowany wiek albo stan zdrowia.

do artykułów 6 i 21

Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga odmówi wydania lub tranzytu swoich własnych obywateli.

do artykułu 7

Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga zastrzega sobie prawo do odmowy wydania, gdy zgodnie z artykułem 7 ustęp 2 Państwo wzywające byłoby upoważnione do odmowy wydania w podobnych wypadkach.

do artykułu 9

Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga odmówi wydania, jeżeli będzie przekonany, że zapadł prawomocny wyrok dotyczący przestępstwa, z powodu którego wnioskowane jest wydanie osoby, wydany przez właściwe organy Państwa trzeciego, a w wypadku skazania za to przestępstwo, gdy skazana osoba odbywa karę albo już ją odbyła lub została zwolniona z jej odbywania.

do artykułu 28

Z uwagi na szczególne powiązania pomiędzy Państwami Beneluksu, Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga nie przyjmuje artykułu 28 ustępy 1 i 2 w odniesieniu do swoich stosunków z Holandią i Belgią.

Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga zastrzega sobie prawo do odstąpienia od tych postanowień w swoich stosunkach z innymi Państwami Członkowskimi Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej.

Oświadczenia:

do artykułu 6 ustęp 1b

Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga oświadcza, że w zakresie dotyczącym Wielkiego Księstwa Luksemburga przez pojęcie „obywatele” dla celów konwencji rozumie się osoby posiadające obywatelstwo Luksemburga, jak również cudzoziemców zintegrowanych ze społecznością luksemburską w stopniu pozwalającym na ich ściganie w Luksemburgu za czyn, w związku z którym wnioskuje się wydanie.

do artykułu 19

Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga odmówi tymczasowego wydania, zgodnie z artykułem 19 ustęp 2, chyba że chodzi o osobę, która odbywa karę na jego terytorium, i jeżeli zaistnieje taka konieczność wskutek szczególnych okoliczności.

do artykułu 21 ustęp 5

Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga zastrzega sobie prawo do odmowy wyrażenia zgody na tranzyt, chyba że na tych samych warunkach, jakie są przewidziane przy wydaniu.

NORWEGIA

do artykułu 1

Można odmówić wydania ze względów humanitarnych, jeżeli wydanie może narazić osobę, której wydania się żąda, na szczególnie poważne konsekwencje z uwagi na jej wiek, stan zdrowia lub inne okoliczności o osobistym charakterze.

do artykułu 2 ustęp 1

Zgodnie z warunkami zawartymi w norweskiej ustawie nr 39 z 13 czerwca 1975 r. o ekstradycji przestępców etc.... ustęp 3, Norwegia może wyrazić zgodę na wydanie jedynie w związku z przestępstwem lub przypuszczalnym przestępstwem, które według prawa norweskiego jest zagrożone lub byłoby zagrożone karą pozbawienia wolności powyżej jednego roku.

do artykułu 3 ustęp 3

Norwegia zastrzega sobie prawo, w świetle odpowiednich okoliczności, do uznawania przestępstwa określonego w artykule 3 ustęp 3 za przestępstwo polityczne.

do artykułu 4

Jeżeli jakieś przestępstwo podlegające prawu wojskowemu stanowi również przestępstwo dopuszczające w innym wypadku wydanie, Norwegia zastrzega sobie prawo do postawienia warunku, że wydana osoba nie zostanie ukarana według prawa wojskowego Państwa wzywającego.

do artykułu 6 ustęp 1b

W zakresie dotyczącym Norwegii określenie „obywatel” oznacza zarówno obywateli, jak i stałych mieszkańców Norwegii. Określenie to obejmuje również obywateli i stałych mieszkańców Danii, Finlandii, Islandii lub Szwecji, jeżeli o wydanie wnoszą Państwa inne niż wyżej wymienione.

do artykułu 12

Władze norweskie zastrzegają sobie prawo do wymagań od Strony wzywającej dostarczenia dowodów *prima facie* wskazujących, że osoba, której wydania się żąda, popełniła przestępstwo, w związku z którym wnioskowane jest wydanie. Można odmówić wydania, jeżeli dowody zostaną uznane za niewystarczające.

do artykułu 28 ustęp 3

Niniejsza konwencja nie będzie stosowana w sprawach o wydanie do Danii, Finlandii lub Szwecji, ponieważ wydanie między wymienionymi Państwami jest uregulowane przez jednolite ustawodawstwo.

PORTUGALIA

Oświadczenie:

Określenie „obywatele” w rozumieniu konwencji odnosi się do obywateli portugalskich, bez względu na to, w jaki sposób nabyli swoje obywatelstwo.

Zastrzeżenia:

do artykułu 1

Portugalia odmówi wydania osób:

- a) które mają być sądzone przez sąd szczególny lub które mają odbyć karę orzeczoną przez taki sąd;

b) co do których udowodniono, że zostaną poddane procesowi nie zapewniającemu gwarancji prawnych postępowania karnego, odpowiadających warunkom uznanym na forum międzynarodowym jako podstawowe dla ochrony praw człowieka, bądź które będą odbywały swoją karę w nieludzkich warunkach;

c) które są poszukiwane w związku z przestępstwem zagrożonym karą dożywotniego pozbawienia wolności lub dożywotnim środkiem zabezpieczającym.

do artykułu 2

Portugalia wyrazi zgodę na wydanie jedynie w związku z przestępstwami zagrożonymi pozbawieniem wolności na okres dłuższy niż rok.

do artykułu 6 ustęp 1

Portugalia odmówi wydania obywateli portugalskich.

do artykułu 11

Portugalia odmówi wydania w związku z przestępstwami zagrożonymi karą śmierci według prawa Państwa wzywającego.

do artykułu 21

Portugalia zgodzi się na tranzyt osób przez swoje państwowe terytorium jedynie wtedy, gdy okoliczności ich dotyczące wskazują na możliwość wyrażenia zgody na wydanie.

REPUBLIKA FEDERALNA NIEMIEC

Oświadczenia i zastrzeżenia:

do artykułu 6

Wydawanie Niemców z Republiki Federalnej Niemiec do obcego Państwa jest niedopuszczalne na mocy artykułu 16 ustęp 2 Ustawy Zasadniczej Republiki Federalnej Niemiec i dlatego w każdym wypadku spotka się z odmową.

Określenie „obywatele” w rozumieniu artykułu 5 ustęp 1 (b) Europejskiej konwencji o ekstradycji obejmuje wszystkich Niemców w rozumieniu artykułu 116 ustęp 1 Ustawy Zasadniczej Republiki Federalnej Niemiec.

do artykułu 21

W wypadku tranzytu na podstawie artykułu 21 Europejskiej konwencji o ekstradycji, artykuł 11 konwencji będzie stosowany *mutatis mutandis*.

do artykułu 21 ustęp 2

Tranzyt Niemca przez terytorium Republiki Federalnej Niemiec jest niedopuszczalny na mocy artykułu 16 ustęp 2, zdanie pierwsze Ustawy Zasadniczej Republiki Federalnej Niemiec i dlatego w każdym wypadku spotka się z odmową.

do artykułu 21 ustęp 4a

W wypadku gdy tranzyt ma nastąpić drogą lotniczą przez terytorium Republiki Federalnej Niemiec bez zamiaru lądowania, wymagane będzie zapewnienie, iż zgodnie z faktami znanymi Stronie wzywającej oraz dokumentami znajdującymi się w jej posiadaniu wydana osoba nie jest Niemcem ani nie twierdzi, że nim jest.

do artykułu 23

W wypadku gdy wniosek o wydanie oraz dokumenty mające zostać przekazane nie zostały sporządzone w języku niemieckim, muszą być dołączone tłumaczenia wniosku oraz dokumentów na język niemiecki lub na jeden z języków urzędowych Rady Europy.

SZWAJCARIA

Oświadczenia i zastrzeżenia:

do artykułu 1

Szwajcarska Rada Związkowa oświadcza, że wydanie przez Szwajcarię jest w każdym wypadku uwarunkowane tym, że osoba, której wydania się żąda, nie zostanie postawiona przed sądem nadzwyczajnym (tribunal d'exception). Zastrzega się wobec powyższego prawo do odmowy wydania:

- a) jeżeli istnieje możliwość, że osoba, której wydania się żąda, gdyby była wydana, zostałaby postawiona przed sądem nadzwyczajnym (tribunal d'exception), oraz jeżeli Państwo wzywające nie złoży zapewnień uznanych za wystarczające, że orzeczenie zostanie wydane przez sąd, który jest generalnie upoważniony zgodnie z przepisami o wymiarze sprawiedliwości do orzekania w sprawach karnych;
- b) jeżeli wnosi się o wydanie w celu wykonania kary orzeczonej przez sąd nadzwyczajny (tribunal d'exception).

do artykułu 2 ustęp 2

Rada Związkowa oświadcza, że jeżeli wyrażono zgodę na wydanie w związku z przestępstwem, co do którego wydanie jest dopuszczalne według prawa szwajcarskiego, to Szwajcaria może rozciągnąć jego skutki na każde inne przestępstwo zagrożone karą według zwyczajnego prawa szwajcarskiego.

do artykułu 3 ustęp 3

Niezależnie od artykułu 3 ustęp 3 konwencji, Szwajcaria zastrzega sobie prawo do odmowy wydania na podstawie artykułu 3 ustęp 7 w wypadku, gdy jest ono wnioskowane w związku z zamachem na życie głowy Państwa lub członka jego rodziny.

do artykułu 6

Rada Związkowa oświadcza, iż prawo szwajcarskie zezwala na wydawanie obywateli szwajcarskich jedynie na warunkach wymienionych w artykule 7 ustawy związkowej z dnia 20 marca 1981 r. w sprawie wzajemnej międzynarodowej pomocy prawnej w sprawach karnych. Pod warunkiem zachowania wymogów ustawowych, przestępstwa popełnione poza Szwajcarią, które są karalne według prawa szwajcarskiego jako zbrodnie („crimes”) lub występki („delits”), mogą być ścigane i sądzone przez władze szwajcarskie w następujących wypadkach:

- jeżeli zostały popełnione na szkodę obywateli szwajcarskich (artykuł 5 szwajcarskiego Kodeksu karnego z dnia 21 grudnia 1937 r.);
- jeżeli wydanie jest dopuszczalne w związku z nimi według prawa szwajcarskiego i jeżeli zostały popełnione przez obywatela szwajcarskiego (artykuł 6 szwajcarskiego Kodeksu karnego);

- jeżeli zostały popełnione na pokładzie statku szwajcarskiego lub szwajcarskiego statku powietrznego (artykuł 4 ustawy związkowej z dnia 23 września 1953 r. o żegludze pod flagą Szwajcarii; artykuł 97 ustawy związkowej z dnia 21 grudnia 1948 r. o żegludze powietrznej);
- jeżeli szczególne postanowienia ustawowe tak przewidują w odniesieniu do niektórych przestępstw (artykuły 202 i 240 szwajcarskiego Kodeksu karnego; artykuł 19 ustawy związkowej z dnia 3 października 1951 r. o narkotykach; artykuł 101 ustawy związkowej z dnia 19 grudnia 1958 r. o ruchu drogowym; artykuł 16 ustawy związkowej z dnia 14 marca 1958 r. o odpowiedzialności konfederacji, członków jej władz oraz jej urzędników; artykuł 12 ustawy związkowej z dnia 26 września 1958 r. o gwarancjach ryzyka od eksportu). Zgodnie z ustawą z dnia 20 marca 1981 r. o wzajemnej międzynarodowej pomocy prawnej w sprawach karnych, inne przestępstwa popełnione za granicą przez obywatela szwajcarskiego mogą być ścigane w Szwajcarii na wniosek Państwa, w którym zostały popełnione, w wypadkach, gdy osoba, o której mowa, przebywa w Szwajcarii i jest tam odpowiedzialna za przestępstwa o poważniejszym charakterze, oraz, jeżeli zostanie ona uniewinniona lub ukarana w Szwajcarii, to nie będzie ponownie ścigana za ten sam czyn w Państwie wzywającym.

do artykułu 9

- a) Szwajcaria zastrzega sobie prawo do odmowy wydania, w odstępstwie od artykułu 9, jeżeli orzeczenia uzasadniające odmowę wydania zgodnie z tym artykułem zostały podjęte w Państwie trzecim, na którego terytorium zostało popełnione przestępstwo.
- b) Szwajcaria zastrzega sobie prawo do wyrażenia zgody na wydanie pomimo pierwszego zdania artykułu 9, jeżeli wyraziła ona zgodę na wydanie w związku z innymi przestępstwami, a Państwo wzywające wykazało, że nowe fakty lub dowody, które doszły do jego wiadomości, uzasadniają zrewidowanie decyzji, motywując odmowę wydania zgodnie z niniejszym artykułem, bądź jeżeli poszukiwana osoba nie odbyła całości lub części kary nałożonej na nią tą decyzją.

do artykułu 11

Szwajcaria zastrzega sobie prawo do stosowania artykułu 11, *mutatis mutandis*, również w wypadkach, gdy prawo Strony wzywającej przewiduje, że osoba, której wydania się żąda, może zostać skazana na karę cielesną lub może zostać poddana takiemu traktowaniu wbrew swojej woli za przestępstwo, w związku z którym żąda się wydania.

do artykułu 14 ustęp 1b

Szwajcarska Rada Związkowa oświadcza, że władze szwajcarskie uważają uwolnienie za ostateczne w rozumieniu artykułu 14, jeżeli pozwala ono wydanej osobie na swobodne poruszanie się bez łamania zasad sprawowania się i innych warunków nałożonych przez właściwą władzę. Dla władz szwajcarskich wydaną osobę w każdym wypadku uważa się za mogącą opuścić terytorium Państwa w rozumieniu niniejszego artykułu, jeżeli nie istnieje faktyczna przeszkoda do opuszczenia go, jak choroba lub inne rzeczywiste ograniczenie jej swobody poruszania się.

do artykułu 16 ustęp 2

Szwajcaria wyraża prośbę, aby wszelkie wnioski kierowane do niej zgodnie z artykułem 16 ustęp 2 zawierały krótki opis przestępstwa zarzucanego osobie, której wydania się żąda, włącznie z istotnymi szczegółami pozwalającymi na ocenę charakteru przestępstwa, z odesłaniem do ustawy o ekstradycji.

do artykułu 21

Szwajcaria zastrzega sobie prawo do odmowy zgody na tranzyt w wypadkach, gdy przestępstwo zarzucane osobie, której wydania się żąda, wchodzi w zakres artykułu 5 konwencji albo stanowi naruszenie obrotu towarowego lub ograniczeń rynkowych.

do artykułu 23

Szwajcaria wyraża prośbę, aby do wniosków o wydanie skierowanych do władz Szwajcarii dołączone było tłumaczenie na język francuski, niemiecki lub włoski, jeśli nie zostały one sporządzone w jednym z tych języków.

SZWECJA

Oświadczenia:

a) do artykułu 6

W rozumieniu niniejszej konwencji określenie „obywatele”, oprócz obywateli szwedzkich, oznacza cudzoziemców mających stałe miejsce zamieszkania w Szwecji, obywateli Danii, Finlandii, Islandii i Norwegii, jak również cudzoziemców mających stałe miejsce zamieszkania w tych Państwach.

b) do artykułu 21

Zgoda na tranzyt będzie udzielana wyłącznie na tych samych warunkach co na wydanie, z uwzględnieniem indywidualnych okoliczności.

Zastrzeżenia:

a) do artykułu 1

Szwecja zastrzega sobie prawo, przy wyrażeniu zgody na wydanie, do postawienia warunku, że wydana osoba nie zostanie wezwana do stawienia się przed sądem, który został doraźnie lub w wyjątkowych okolicznościach upoważniony do zajmowania się takimi przestępstwami, jak również prawo do odmowy wydania w celu wykonania kary orzeczonej przez taki sąd szczególnie. Szwecja zastrzega sobie prawo do odmowy wydania w szczególnych wypadkach, gdy dany środek jest w jawny sposób nie do pogodzenia z jej zobowiązaniami humanitarnymi z uwagi na wiek zainteresowanej osoby, stan zdrowia lub wszelkie inne warunki mające na nią wpływ, uwzględniając także charakter przestępstwa oraz interesy Państwa wzywającego.

b) do artykułu 2

Zgoda na wydanie osoby, co do której jeszcze nie zapadło prawomocne orzeczenie w odniesieniu do przestępstwa, w związku z którym złożono wniosek o wyda-

nie, zostanie udzielona, jeżeli przestępstwo, o którym mowa, odpowiada przestępstwu zagrożonemu według prawa szwedzkiego karą pozbawienia wolności na okres dłuższy niż jeden rok.

c) do artykułu 3

Szwecja zastrzega sobie prawo do uznawania przestępstwa, o którym mowa w artykule 3 ustęp 3, za przestępstwo polityczne w świetle indywidualnych okoliczności.

d) do artykułu 4

Jeżeli przestępstwo podlegające prawu wojskowemu stanowi również przestępstwo, w związku z którym wyrażono zgodę na wydanie, Szwecja zastrzega sobie prawo do postawienia warunku, że wydana osoba nie zostanie ukarana przez zastosowanie przepisów odnoszących się do przestępstw popełnionych przez członków sił zbrojnych.

e) do artykułu 12

Nawet w wypadku, gdy orzeczony wyrok lub nakaz aresztowania, wydany przez sąd lub sędziego w Państwie będącym Stroną konwencji, zostanie przyjęty co do zasady, Szwecja zastrzega sobie prawo do odmowy wnioskowanego wydania, jeżeli rozpatrzenie sprawy wykaże, że wyrok lub nakaz, o których mowa, są w oczywisty sposób źle umotywowane.

f) do artykułu 18

Jeżeli osoba, co do której wyrażono zgodę na wydanie, nie została odebrana w oznaczonym terminie, Szwecja zastrzega sobie prawo do natychmiastowego uchylenia nałożonego na tę osobę aresztu.

TURCJA

Zastrzeżenie:

Gwarancja, o której mowa w artykule 11, zostanie ograniczona do następującej procedury:

W wypadku wydania do Turcji osoby skazanej na karę śmierci lub oskarżonej o przestępstwo zagrożone karą śmierci, każda Strona wezwana, której prawo nie przewiduje kary śmierci, będzie upoważniona do przesłania wniosku o zmianę kary śmierci na karę dożywotniego pozbawienia wolności. Taki wniosek zostanie przesłany przez Rząd Turecki Wielkiemu Zgromadzeniu Narodowemu, które jest ostatnią instancją do zatwierdzenia kary śmierci, jeśli Zgromadzenie nie orzekło już w tej sprawie.

WŁOCHY

Zastrzeżenia:

Włochy składają wyraźne zastrzeżenie, że nie wyrażą zgody na wydanie osób poszukiwanych w celu wykonania środka zabezpieczającego, chyba że:

- w każdym wypadku spełnione zostaną wszystkie kryteria przewidziane w artykule 25;
- wspomniany środek zabezpieczający jest wyraźnie przewidziany w prawie karnym Strony wzywającej jako konieczna konsekwencja przestępstwa.

Włochy oświadczają, że w żadnych okolicznościach nie wyrażą zgody na wydanie w związku z przestępstwami zagrożonymi karą śmierci według prawa Strony wzywającej.

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ

Zastrzeżenia i oświadczenia:

do artykułu 1

Zjednoczone Królestwo zastrzega sobie prawo do odmowy wydania, o które wnosi się w związku lub w celu wykonania kary orzeczonej wobec zainteresowanej osoby podczas jej nieobecności w trakcie postępowania, co do której orzeczono skazanie lub karę.

do artykułu 2

1. Zjednoczone Królestwo może postanowić o wyrażeniu zgody na wydanie w związku z jakimikolwiek przestępstwami, które według prawa Państwa wzywającego oraz prawa Zjednoczonego Królestwa są zagrożone karą pozbawienia wolności na okres 12 miesięcy lub jakąkolwiek karą surowszą, bez względu na to, czy taka kara faktycznie została nałożona.

2. Zjednoczone Królestwo zastrzega sobie prawo do odmowy wydania, jeżeli z okoliczności wynika, że — w odniesieniu do przestępstwa lub każdego z przestępstw, w związku z którymi wnioskuje się o odesłanie danej osoby z uwagi na ich błahy charakter bądź na fakt, że oskarżenie nie zostało wysunięte w dobrej wierze w interesie sprawiedliwości, uwzględniając wszystkie okoliczności — odesłanie byłoby niesprawiedliwe i uciążliwe dla niej.

do artykułu 3

Zjednoczone Królestwo zastrzega sobie prawo do stosowania postanowień artykułu 3 ustęp 3 jedynie w odniesieniu do Państw-Stron Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu.

do artykułu 8

Zjednoczone Królestwo może odmówić wydania jakiegós osoby, jeżeli władze w jakiegokolwiek części Zjednoczonego Królestwa, na Wyspach Normandzkich lub na Wyspie Man wszczęły lub będą wszczynały postępowanie karne albo inne postępowanie przeciwko tej osobie, bez względu na to, czy to postępowanie pozostaje w związku z przestępstwem lub przestępstwami, co do których wnosi się o wydanie.

do artykułu 9

Zjednoczone Królestwo zastrzega sobie prawo do odmowy wydania osoby oskarżonej o przestępstwo, jeżeli z okoliczności wynika, że gdyby ta osoba została oskarżona o to przestępstwo w Zjednoczonym Królestwie, to przysługiwałoby jej uwolnienie na podstawie jakiegokolwiek przepisu prawnego, związanego z poprzednim uniewinnieniem lub skazaniem.

do artykułu 10

Zjednoczone Królestwo zastrzega sobie prawo do odmowy wydania, jeżeli z okoliczności wynika, że — w odniesieniu do przestępstwa lub każdego z przestępstw, w związku z którymi wnosi się o odesłanie danej osoby, z uwagi na

upływ czasu od domniemanego popełnienia przestępstwa przez tę osobę lub od chwili gdy osoba ta bezprawnie pozostaje na wolności, w zależności od danego wypadku, mając wzgląd na wszystkie okoliczności — odesłanie byłoby niesprawiedliwe i uciążliwe dla niej.

do artykułu 12

1. Oprócz wniosku i wszelkich załączonych dokumentów, Zjednoczone Królestwo będzie wymagało oświadczenia wskazującego, czy skazanie, w związku z którym jest wnioskowane wydanie, zostało uzyskane w obecności osoby, o której odesłanie ubiega się.

2. (wycofane).

3. Wyliczenie przestępstw, w związku z którymi jest wnioskowane wydanie, musi zawierać opis faktów, które rzekomo stanowią przestępstwo lub przestępstwa, w związku z którymi jest wnioskowane wydanie.

4. Dla celów postępowania w Zjednoczonym Królestwie uważa się, że obce dokumenty zostały należycie uwierzytelnione:

- a) jeżeli sugerują one, że zostały podpisane przez sędziego, sędziego pokoju lub urzędnika Państwa, w którym zostały wydane, oraz
- b) jeżeli sugerują one, że zostały poświadczane przez opatrzenie ich pieczęcią Ministra Sprawiedliwości lub innego Ministra Stanu tegoż Państwa.

do artykułu 14 ustęp 1 punkt (a)

Zjednoczone Królestwo zastrzega sobie w każdym wypadku prawo do niewyrażania zgody, aby wobec osoby wydanej toczyło się postępowanie bądź aby orzeczono wobec niej karę lub środek zabezpieczający w celu wykonania kary lub środka zabezpieczającego, w związku z przestępstwem popełnionym przed jej wydaniem, innym niż w związku z którym została wydana, bądź aby jej wolność osobista była ograniczona z jakiegokolwiek innego powodu.

do artykułu 21

Zjednoczone Królestwo nie może wyrazić zgody na stosowanie artykułu 21.

do artykułu 23

Przekazywane dokumenty powinny być sporządzone w języku angielskim bądź powinno być do nich dołączone tłumaczenie na język angielski.

do artykułu 27

Niniejszą konwencję stosuje się w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, Wysp Normandzkich i Wyspy Man. Zjednoczone Królestwo zastrzega sobie prawo do notyfikowania Sekretarzowi Generalnemu stosowania konwencji wobec jakiegokolwiek terytorium, za którego stosunki międzynarodowe Zjednoczone Królestwo ponosi odpowiedzialność.

do artykułu 28

Niniejsza konwencja uchyla postanowienia umów dwustronnych pomiędzy Zjednoczonym Królestwem a in-

nymi Umawiającymi się Stronami jedynie w takim zakresie, w jakim konwencja będzie miała zastosowanie, zgodnie z artykułem 27, wobec Zjednoczonego Królestwa, Umawiających się Stron oraz wszelkich terytoriów, za których stosunki międzynarodowe odpowiedzialność ponosi Zjednoczone Królestwo lub ponoszą Umawiające się Strony.

Notyfikacja

Konwencja nie będzie stosowana pomiędzy Zjednoczonym Królestwem a którąkolwiek z Umawiających się Stron, jeżeli ustawy obowiązujące w Zjednoczonym Królestwie i w danej Umawiającej się Stronie przewidują wykonanie nakazów na terytorium obu Stron, wydanych na terytorium drugiej Strony.

* * *

Zjednoczone Królestwo, wykonując niniejszą konwencję, będzie się kierowało względami wynikającymi dla niego z humanitarnych zobowiązań na podstawie Europejskiej konwencji praw człowieka.

IZRAEL

Oświadczenia:

Oświadczenie dotyczące artykułu 21

Izrael wyrazi zgodę na tranzyt osoby jedynie wówczas, gdyby Państwo wzywające skierowało wniosek o wydanie poszukiwanej osoby z Izraela, a nie było przeszkód prawnych, aby uznać ją za podlegającą wydaniu i aby została ona wydana.

Oświadczenie dotyczące artykułu 22

Dowody pisemne lub oświadczenia złożone pod przysięgą bądź nie, lub poświadczony odpisy takich dowodów albo oświadczeń oraz nakaz aresztowania i wszelkie inne dokumenty prawne, ustalające fakt skazania, zostaną dopuszczone jako ważne dowody przy rozpatrywaniu wniosku o ekstradycję, jeżeli zostały do nich dołączone zaświadczenia podpisane przez sędziego lub urzędnika Państwa wzywającego lub zostało do nich dołączone zaświadczenie wydane przez sędziego lub urzędnika bądź jeżeli zostały uwierzytelnione pieczęcią Ministerstwa Sprawiedliwości.

Zastrzeżenia:

Zastrzeżenie do artykułu 2 i artykułu 4

Izrael nie wyrazi zgody na wydanie jakiegokolwiek osoby, chyba że jest ona oskarżona lub została skazana w Państwie wzywającym za przestępstwo, które gdyby zostało popełnione w Izraelu, byłoby jednym z następujących przestępstw:

a) każdym przestępstwem, za które może zostać orzeczona kara śmierci lub pozbawienia wolności na okres przekraczający trzy lata (nawet jeżeli kara jest łagodniejsza, gdy kara została orzeczona przez sąd sędziego pokoju), z wyjątkiem:

1) przestępstwa, o które dana osoba mogłaby być oskarżona jedynie wtedy, gdyby w czasie jego popełnienia była żołnierzem w rozumieniu Wojskowego kodeksu karnego 5715—1955;

2) przestępstw z ustępu 85 zarządzenia — Kodeks karny z 1936 roku (niedopuszczenie, przez użycie przemocy lub zakłócanie, powiadomienia albo obecności kompetentnego funkcjonariusza policji w przypadku buntowniczego zgromadzenia lub zamieszek) lub z ustawy zmieniającej ustawę karną 5719—1959 (bigamia);

3) przestępstw z ustawy zmieniającej ustawę karną (o napaści na funkcjonariuszy policji) 5712—1952 lub z jakiegokolwiek ustawy wymienionej w ustawie (jurysdykcyjnej) o harmonogramie zapobiegania paskarstwu i spekulacji 5711—1951 (różne ustawy, regulaminy i statuty regulujące podnajem i kwatowanie gości oraz rozprowadzanie, ceny i kontrolę sprzedaży żywności),

b) przestępstwem, za które kara jest łagodniejsza niż za wyżej wymienione oraz które jest przestępstwem z ustawy (o przekupstwie) zmieniającej ustawę karną (o przekupstwie) 5712—1952 lub z którychkolwiek następujących ustępów zarządzenia — Kodeks karny z 1936 r.: 88 (buntownicze uniemożliwianie żeglugi statku), 109B, 110—115 (różne przestępstwa związane z nadużyciem władzy przez urzędników państwowych), 120—122, 124 (krzywoprzysięstwo, wprowadzenie w błąd świadków, niszczenie dowodów, zмова przeciw wymiarowi sprawiedliwości oraz wywieranie nacisku na świadków), 140 (oszustwo dokonane przez funkcjonariuszy państwowych), 146 (obraza religii), 156, 158, 159 (stosunki płciowe męża z dziewczyną poniżej 15 lat, obraza moralności bez użycia przemocy oraz czyn niemoralny wobec osoby poniżej 16 lat), 161.d (zoofilia), 185, 186 (zaniedbanie w dostarczaniu żywności etc. dzieciom oraz porzucenie dzieci), 195 (rozprzestrzenianie niebezpiecznych zakażeń lub chorób), 218 (zabójstwo z nieostrożności), 242, 250 (napaść ze skutkiem uszkodzenia ciała), 261, 262 (przymusowa praca i bezprawne uwięzienie), 270 (kradzież), 304 b i c (oszukiwanie wierzycieli), 305 (zмова w celu oszukiwania społeczeństwa), 310 (przyjęcie mienia uzyskanego w drodze oszustwa), 350 (podrabianie banknotów), 359, 363—366 (falszerstwo), lub z ustawy o oszustwie, szantażu i wymuszeniu zmieniającej ustawę karną 5723—1963 (oszustwo i falszerstwo).

Zastrzeżenie do artykułu 2

Izrael nie wyda osoby oskarżonej o przestępstwo, chyba że zostanie udowodnione w sądzie w Izraelu, że istnieją dostateczne dowody na postawienie jej przed sądem w związku z takim przestępstwem w Izraelu.

Zastrzeżenie do artykułu 9

Izrael nie uwzględni wniosku o wydanie, jeżeli poszukiwana osoba została ułaskawiona bądź darowano jej karę w Państwie wzywającym w związku z przedmiotowym czynem przestępczym.

Zastrzeżenie do artykułu 14

Izrael nie wyrazi zgody na wydanie w drodze odstępstwa od zasady ograniczenia ścigania:

- a) z wyjątkiem gdy poszukiwana osoba została uznana w swojej nieobecności za podlegającą wydaniu również w związku z innym przestępstwem po stworzeniu dla niej sposobności, aby była reprezentowana w postępowaniu mającym na celu stwierdzenie takiego uznania;
- b) pod warunkiem, że przeciwko poszukiwanej osobie nie będzie toczyło się postępowanie oraz że nie zostanie ona skazana lub zatrzymana w celu wykonania kary, chyba że po opuszczeniu Państwa wzywającego do wydania dobrowolnie do niego powróci, albo jeżeli, mając ku temu możliwości, nie opuściła Państwa wzywającego w ciągu 60 dni.

Zastrzeżenie do artykułu 15

Artykuł 15 będzie interpretowany tak, jakby słowa „45 dni” zastąpiono słowami „60 dni” w artykule 14 ustęp 1b.

3. Równocześnie podaje się do wiadomości, że w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej zostały złożone dwa oświadczenia, potwierdzone w dokumencie ratyfikacyjnym, w następującym brzmieniu:

Oświadczenia:

Zgodnie z artykułem 26 ustęp 1 Rzeczpospolita Polska oświadcza, że w związku z artykułem 6 ustęp 1(a) nie będzie wydawała w żadnym przypadku własnych obywateli.

Rzeczpospolita Polska oświadcza, w związku z artykułem 6 ustęp 1(b), że pojęcie „obywatele” oznacza również cudzoziemców, którzy uzyskali w Polsce azyl.

4. Informacje o państwach, które w terminie późniejszym staną się stronami powyższej konwencji, można uzyskać w Departamencie Prawno-Traktatowym Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Minister Spraw Zagranicznych: *A. Olechowski*